

Một dân tộc vô cảm

Tên: Nguyễn Hoàng Quốc
Thị trấn: Ba, 06 Tháng 4 Năm 2010 13:17

Tôi viết về chính trị này, một số người cho là nhảm.

Nhưng đôi khi một bên bè và đang nghĩ người Úc, tôi bắt xem là người không mấy quan tâm đến chính trị. Ít nhất là không quan tâm đến người.

Hình: [Photos.com](#)

Mà thật. Hầu như một bên bè tôi, đám giáo sư trong trường, tuy không ai tham gia bên một bên đang phái nào, vẫn thường xuyên theo dõi mọi biến động chính trị trong nước. Ngày nào cũng đọc báo, nghe đài, xem tivi. Mỗi khi chính phủ hay phe đối lập đưa ra một chính sách mới, họ đều tìm hiểu về nó, phân tích kỹ lưỡng và bàn tán sôi nổi. Một số người viết bài bình luận. Số khác, đồng hành, viết ý kiến gửi đăng trên báo chí.

Thật ra, tôi rất ngạc nhiên. Nhưng sau, sống và làm việc lâu ở Úc, tôi hiểu ra. Bên một bên chính sách nào của chính phủ cũng đều ít nhất có một người đi sống của ít nhất một thành

phần nào đó trong xã hội. Những hàng loạt cách rút cục. Đến công ăn việc làm. Đến lối sống hàng ngày. Đến sinh hoạt. Một ví dụ như: cách đây trên dưới hai mươi năm, chính phủ Lào đến xem Úc như một phần của châu Á. Những hàng loạt cách nhìn này hầu như có thể thấy ngay tức khắc. Sự tiến tài trợ cho việc giảng dạy ngôn ngữ và văn hoá Á châu tăng vọt. Các dịch vụ xã hội trợ giúp di dân từ châu Á nở rộ.

Sau, Liên Hợp Quốc (bao gồm đồng nghiệp Từ Do và đồng nghiệp Quốc Gia) lên cơn quyên, chính sách thay đổi: tuy vậy những đồng nghiệp địa lý, Úc nằm gần châu Á, những đồng nghiệp địa lý lịch sử và văn hoá, Úc vẫn thuộc về Tây phương. Những hàng loạt quan điểm này cũng thấy rõ: sự tiến tài trợ cho việc giảng dạy Á châu hầu hết các trường đều đưa vào việc giảng dạy ngôn ngữ và văn hoá Âu châu. Phân khoa này tôi dạy, thoạt đầu có tên là Phân khoa Ngôn ngữ và Á châu học, sau, để đáp ứng sự thay đổi trong chính sách quốc gia, đổi thành Phân khoa Quốc tế học.

Bởi vậy, không có gì đáng ngạc nhiên khi hầu hết những người Úc đều quan tâm đến những sự thay đổi trong chính sách của nhà nước. Một lần nữa, những người ta đưa đến đo cân nhắc các chính sách của từng phe phái trước khi quyết định. Khi cần, họ sẵn sàng xuống đường vì những điều gì khác biệt cho đồng nghiệp nào có chính sách họ nghĩ là đúng đắn. Tôi xin nhắc lại: tất cả các bên tôi, như đã nói, đều không tham gia bất cứ đồng nghiệp nào.

Việt Nam thì khác. Đồng bào thì thấy ngay. Thấy lấy ba tờ báo mà những người tiến bộ và đồng bào xem là có đồng nghiệp gì như tờ Việt Nam làm ví dụ. Trên tvnexpress, chẳng hạn, không có cột nào dành riêng cho chính trị. Chẳng có, ngoài Trang chủ, các cột: Xã hội, Thể thao, Kinh doanh, Văn hoá, Thể thao, Pháp luật, Đời sống, Khoa học, Văn tính, Ô tô - xe máy, Bên dưới Việt, Tâm sự, Rao vặt và Cộng đồng. Tuy nhiên không có chính trị. Trên tờ Dân Trí cũng thế. Cũng, ngoài cột Trang chủ, có các cột: Tin tức - sự kiện, Thể thao, Giáo dục - khuyến học, Giải trí, Nhịp sống trẻ, Tình yêu giải trí, Sức khỏe, Sức mạnh sống, Kinh doanh, Ô tô xe máy, và Chuyên đề. Cũng không có chính trị. Trên tờ Vietnamnet thì có: Chính trị chiếm một cột nhỏ, bên trong cột Tin tức, bên cạnh các cột Xã hội, Kinh tế - Thể thao, Văn hoá, Quốc tế, Công nghệ thông tin - Viễn thông, Khoa học, Giáo dục và Muôn màu cuộc sống. Những đồng nghiệp tài trợ các cột đều nằm trong cái cột gọi là "Chính trị" này, thốt ra, chẳng những bên tin nhắn nhách với các cuộc họp, tiếp khách, trao đổi thông tin, mà ngay lúc này là như. Hết.

Trên báo như thế, ngoài đời sống cũng như thế. Qua những lần vào những trường này, tôi ghi nhận một điều: Các kẻ hiềm có những người nào thấy sự quan tâm đến chính trị. Hầu hết đều tập trung vào việc sinh kế, làm giàu và ăn chơi. Trên các bàn họp, thậm chí những người ta cũng bàn về chính trị. Những người hãy để ý mà xem: tuy nói về chính trị, những người ta lại rất hiếm khi bàn đến các chính sách. Phần lớn chỉ chờ đợi hoặc chờ đợi chuyển từ lâu lắm rồi xé xiên. Rồi cộng đồng. Cộng đồng rất sống khoái. Chuyển chính trị, do đó, chẳng những xem như một thói quen mà còn là một việc uổng búa

học cũng như thêm phần sôi nổi. Vội thôi.

Rất nhiều người công khai thừa nhận việc đó: Họ không quan tâm đến chính trị.

Thái độ không quan tâm đến chính trị này có bình thường không?

Câu trả lời: Chắc chắn là không. Tuy nhiên không có chút bình thường nào khi cộng đồng chỉ trích người quay lưng lại chính trị, để mặc cho mặt số chính trị gia muốn làm gì thì làm, bất kể hay hay dở. Chính trị gia giỏi thì không nói làm gì. Đáng này, giới lãnh đạo Việt Nam càng ngày càng bất lực rồi thì nhiều khuyến khích đi, trong đó, hai khuyến khích đi mà bất nhứt: thi đua năng lực và thi đua trách nhiệm. Đáng nọc giàu mạnh thì không nói làm gì. Đáng này Việt Nam vẫn còn là mặt nọc nghèo và là mặt nọc yếu. Chắc chắn chút xíu lòng tri, ai cũng thấy tình hình Việt Nam hiện nay đầy những khó khăn và thách thức. Về kinh tế. Về xã hội. Về giáo dục. Về đời sống. Đáng trọng nhứt là những khó khăn và thách thức đang chờ đợi, sẽ thấy đáng đáng cộng cộng đã sẵn sàng chúng tuy nhiên không thể để xem là mặt đầu hiểu lãnh mạnh. Nếu không muốn nói, người cội, là thi đua cộng cộng bất nhứt. Thế bất nhứt thì nhiều người gọi tên là “mackeno”, mặt-c-kh-nó.

Biểu hiện cộng cộng “mackeno” nhan nhẩn. Đáng nọc phát triển, người giàu càng giàu và người nghèo càng nghèo ư? Mặt kh! Giao thông ngày nào cũng tắc nghẽn ư? Mặt kh! Tham nhũng tràn lan ư? Mặt kh! Giáo dục càng lúc càng đi xuống ư? Mặt kh! Nền báo đáng càng ngày càng hoành hành trong học đáng ư? Mặt kh! Môi trường càng ngày càng ô nhiễm ư? Mặt kh! Trung Quốc đánh chìm tàu đánh cá Việt Nam ư? Mặt kh! Giới lãnh đạo ngu dốt và đáng tài ư? Mặt kh!

Tại sao mặt dân tộc vẫn thờ ơ xuyên tạc hào là yêu nước mà mặt lúc nào đó bỗng đáng đáng ra thấy đáng đáng mặt cách lòng nhứt?

Nguyên nhân có thể nhiều, nhưng theo tôi, ít nhứt hai nguyên nhân này là quan trọng nhứt:

Mặt, đầu đó nằm trong chính sách cộng nhà nước. Chắc chắn đó không phải là mặt lại xuyên tạc hay vu khống. Họ như ai cũng biết Việt Nam hiện nay có mặt chờ đợi thành văn rồi rồi: Nói cái gì cũng đáng, trả chuyến chính trị; làm cái gì cũng đáng, trả việc dính líu đến chính trị. Thanh niên sinh viên xuống đáng nhứt cộng việc xâm lấn lãnh thổ và lãnh hội Việt Nam cộng Trung

Quốc, giới lãnh đạo xưa đâu, bây: Đó là chuyện của đảng và nhà nước, đảng và nhà nước lo! Báo chí được phép đăng tải hầu như mọi thứ, trừ chuyện chính trị và những chuyện có liên hệ đến chính trị. Những gì liên quan đến chính trị đều bị xem là “nhạy cảm”, người có quyền thì né; người không có quyền thì bị cấm. Thành ra, ở Việt Nam hiện nay chỉ có hai hình người hay bàn đến chính trị: một là những kẻ nhàn hạ; hai là những kẻ bị gọi là phản động. Xuất phát từ thói quen chỉ cũng bị xem là phản động.

Lịch sử dòng người đang lặp lại: Trong hai thập niên 1920 và 1930, ở Việt Nam, Pháp cấm sự phong trào vui vẻ trên trung khuynh khích thanh niên tham gia vào các trò chơi thể thao và chơi theo thời trang. Những người yêu nước thì đứng lên tiếng tố cáo: đó là âm mưu ru ngủ thanh niên để họ không bị cuốn hút vào quần đạo chính trị. Ngay cả việc sùng bái Truyền Kỳ do Phạm Quỳnh khởi xướng trên Nam Phong cũng bị nhieu nhà nho cách mạng xem là nằm trong âm mưu hiềm địch. Bởi vậy, họ xúm vào đánh Truyền Kỳ từ từ: Thủy Kỳ bị gọi là đĩ, “con đĩ Kỳ”.

Nhà cầm quyền Việt Nam đang học hỏi bài học của thực dân Pháp chăng?

Nguyên nhân thứ hai: sự tuyệt vọng. Từ lâu, đảng và nhà nước đã giành mọi quyền quyền để nh vào chính trị. Mọi quyền để nh để đưa đến cách bí mật. Không ai được quyền tham gia và cũng không ai hay biết gì cả. Từ đó, người Việt mất hẳn niềm tin là ý kiến của họ có thể có bất cứ đóng góp nào. Một niềm tin yếu, người ta đành lại một lần nữa than thở về: “Cái nước mình nó thế!” Rồi thôi.

Tôi cho chính cái chế nghĩa m&#c-k&-nó, thế mackeno-ism yếu, là một trong những chế độ b&#nh hi&#m nghèo nh&#t của dân tộc ta hiện nay.

Cái b&#nh vô tâm và vô cảm.